

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 7 (17)

Вересень

1955

ЗОРІ

Мамо любя, глянь, як сяють
ясно зорі золоті.

Кажуть люди — то не зорі,
душі сяють та святі.

Кажуть, хто у нас на світі
вік свій праведно прожив,
хто умів людей любити,
зла ніколи не робив,
того Бог післав на небо
ясно зіркою сіять...

Правда, мамо, то все душі,
а не зорі там горять?

Так навчи ж мене, голубко,
Щоб і я так прожила,
щоб добро робити вміла,
а робить не вміла зла.

— О —

Цього віршика написав український поет Борис Грінченко. Чи знаєте яку ще книжечку, відому кожному новакові та новачці, той сам поет написав? Коли не знаєте, розпитайте у сестрички чи братчика!

КНЯЗЕНКО ГОНІВІТЕР

Коли в городах почали шипіти голівки маку, чорніти кукурудзяні вуси і надуватися гарбузи, старий князь прикликав до себе своїх трьох синів та сказав:

— Ідіть, сини, у світ і збирайте скарби. Той із вас, що принесе найбільше скарбів за рік, стане моїм наслідником, а другі будуть йому услугувати.

Він дав кожному по червінцеві і три князенки пішли у світ. Два з них були розумні, а третій, Гонівітер, вганяв тільки за вихрами.

По дорозі три князенки надібали сліпого жебрака, що просив у прохожих милостині. Два старші пройшли мимо нього, а третій, Гонівітер, поклав йому свій червінець у долоню.

— Чому ти дав усе своє добро жебракові? — питали брати.

— Щоб бути багатшим за вас! — відповів Гонівітер.

— Як це може бути? — дивувалися брати.

— Ви не чули, як цей жебрак благословив мене та бажав мені всього добра?

Брати почали сміятися з Гонівітра. Вони пішли далі і зайшли в ліс. Перед ними по дереві стрибала жвава білочка, що любила гратися з мандрівниками. Вона кинула на кожного з них зернятко зі свого дупла. Два старші брати розізлилися і жбурнули шишками у звірятко, тільки наймолодший, Гонівітер, підняв своє зернятко і сказав:

— Чому ви сердитесь і не візьмете вдячно того, що вам ця білочка дала?

Тоді брати почали ще дужче сміятися з князенка Гонівітра і прозвали його дурнем. Але вже западала ніч і найстарший порадив середущому, щоб сховати свої червінці у землю, бо в лісі жили розбійники і могли напасти на них. Так вони зробили: два старші закопали в землю свої скарби, а наймолодший закопав те зернятко від білки. Вони полягали під смереками та почали думати, як розбагатіти.

На другий день брати розійшлися. Кожний пішов за своїми думками. А за рік вони зустрілися знов у батьківській палаті і станули перед князем.

— Батьку — сказав перший — я думав купити всі землі довкруги

нашого князівства і розширити його так, щоб сонце сходило й заходило тільки у його межах. Але один рік — це мало часу на таке діло. До цього мені приключилася недобра пригода: я закопав твій червінець у лісі і не міг його віднайти.

Другий син виступив і сказав:

— Батьку! Моєю мрією було торгувати самоцвітами та дзвінким золотом із кораблями, що їздять у далекі країни і будувати у твоєму князівстві палати і тереми. Але кожний початок важкий і за рік я не міг ще доробитися. Мій червінець теж пропав у лісі. Може розбійники підглянули, де я його закопав?

— А ти, сину? — звернувся князь до Гонивітра.

— Батьку, сказав він. Я не думав купувати землю, бо вона моя так далеко, як топчуть її мої ноги і так широко, як сягне мій зір. Мене не манили тереми, бо нема кращих теремів над зелене шатро смереки ніччю над головою, і ніде не знайти мені таких самоцвітів, як ті, що горять різними барвами на зоряному небі. Тому я шукав інших скарбів і знайшов їх у своїх досвідах на мандрівці.

— Які ж твої досвіди? — спитав князь.

— Перший: „Давати справляє більшу радість, як брати”.

— Так, давати — це діло князя — притакнув батько.

— Другий: „Годиться приймати навіть найменший дарунок, даний чистим серцем”.

— Це правда! — сказав князь. „Ніщо не болить так дуже, як відкинена привітність!”

— Третій: „Велике чудо скривається у дуже простих речах”.

— Як це? — дивувався батько.

— Я скажу тобі: обидва мої брати закопали в землю червінці і ніякої користі ніколи не прийшло з цього нікому. Я ж закопав тільки зернятко, що мені дарувала білка, і нині росте на тому місці молоде деревце.

Тоді надворі залунав гомін голосів молодих і старих: „Хай живе князенко Гонивітер!”

Це були люди, що їм він помагав у праці на ріллі, що з ними ділився своїм хлібом та що їх діти бігали за ним та слухали його оповідань.

— Ти будеш моїм наслідником! — сказав старий князь і велів своїм старшим синам usługувати Гонивітрові.

Молодий князь покинув гонити за вітрами та став мудрим володарем своєї держави.

Куряче письмо

Сіра курка ледве дише,
лапкою в болоті пише:

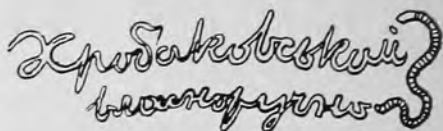
Надбіг лошак, все спочатку
прочитав, прибив печатку.

А наш песик, мудрий Брисько,
до письма присунувсь близько,
лапку міцно притискав,
орнаменти малював.

Десь хробак тут теж узявся,
під письмом він підписався
кривульками гарно, зручно:

Вийшов Ромчик малий з хати,
не міг письма прочитати.
Лошак з нього реготався,
Брисько дуже дивувався.
Курка опустила крила,
сіла - сіла зажурилась.

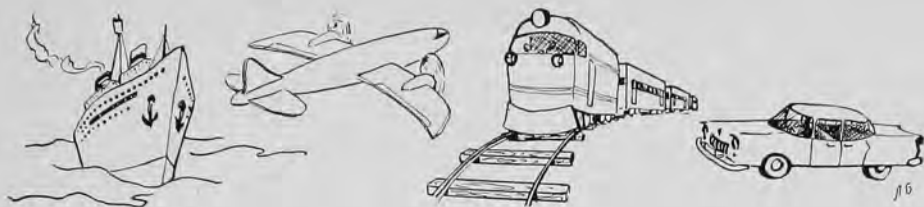
Перенявся цим Ромчик сильно,
вже до книжки припав пильно.
Ще з пів року так попріє,
прочитати все зуміє.

СКЛАДАЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ“!

Сестричка Ася

КОЛИСЬ І СЬОГОДНІ

У домівці біля Петруся зібрався гурт новаків. Петрусь саме повернувся літаком з Канади. Він їздив у відвідини до своєї тети.

— Ти летів літаком? — питали цікаві хлопці. — А не боявся ти?

— Коли б ви знали, як чудово так летіти понад землею! Здається тобі, що пливеш.

— А я волів би їхати поїздом — відповів Богдан.

— Як це добре: тепер через кілька годин залетиш на другий кінець Америки, а скільки то часу треба було колись давно, щоб цю саму дорогу проїхати!

Братчик уважно прислухався розмові новаків. Аж нараз спитав:

— А хто мені розкаже, як то було колись давно, коли не було ще ні літаків, ні поїздів? Чим послуговувалися люди, щоб перенестися з місця на місце?

— Пішки!

— А ще хто докладніше розкаже?

— Ми вчилися з історії України, що наші предки, що жили над ріками, плавали водою, — пригадав Ростик.

— Правду ти сказав! Найшвидше використала людина воду. Зрубували дерева, зв'язували їх разом, роблячи щось подібне до дараби. Опісля у грубих пнях дерев почали видовбувати човни, прикріпили до них вітрила. Ці човни розбудовували до все то більших розмірів, люди гребли на них веслами, а вітер помагав посуватися шкороше. І так постали перші вітрильні кораблі. Такими кораблями вже перепливали далекі моря й океани.

— А коні, прошу братчика, теж помагали людині переноситися з місця на місце.

— Не лиш коні, але взагалі звірята, що їх людина освоїла, принесли багато користей. Зразу люди вживали звірят до їзди верхом, опісля запрягли їх до возів і так вони багато помогли людині. Так на Україні вживали коней, волів, на пустинях Африки — верблюдів, в Індії — слонів, у північних, холодних країнах — запрягають ренів чи собак до санок.

— А що скорше винайшли люди: літак чи поїзд?

— Я, я відповім! — намагався Василь.

— Прощу, Васильку, кажи!

— Ще поки винайшли перший поїзд, збудували перший паровий корабель. Його видумав американський учений Фультон.

— А чи знаєте ви — докинув братчик, що люди не вірили в можливість побудувати паровий корабель. Потім не вірили, що він принесе якунебудь користь, а то й казали, що ця видумка буде шкідливою державі.

— Після корабля прийшла черга на парову машину. Тут знов люди не вірили у її швидкість. На початку навіть уладили були перегони парової локомотиви та коней. Тоді перемогли коні. І тільки з часом парова машина, що її винайшов Стівенсон, принесла великі користі людині.

— А авто — коли люди збудували?

— Після парової машини почали люди думати, чи не збудувати б такого воза, щоб його почихала пара. Спершу це був звичайний собі віз. Опісля парову машину в ньому заступили вибуховою — бензиною. Тепер цей віз не дерев'яний, а весь металевий, на колесах є гумові опони, пороблено в ньому всі можливі удогіднення й авто — це найбільше уживаний засіб комунікації сьогодні.

— А літака хто видумав?

— Два вчені англійці, брати Райт, зробили крила з дроту, обтягнули їх легким та сильним полотном і попробували на них літати. Спершу це були короткі лети, та скоро дійшли аж до 30 кілометрів.

І так розпочалася нова доба, доба летунства. Після того, коли Едісон приспособив до вжитку електрику, вона заступила в великій мірі пару. Електрика обслуговує багато поїздів, підземки, трамваї, високогірські залізнички.

— Прощу братчика, а прощу нам ще сказати щось про гелікоптери, бальони, торпеди!

— О так, багато чого ми сьогодні не згадали, та це вже мусимо лишити на дальші сходи. А може ви самі розшукаєте щось про це у книжках та розкажете на сходинах?

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Дорогі Друзі-Новаки!

Ми, українські діти із села Зелене на Гуцульщині шлемо Вам щирй привіт. Не знаємо, чи наш лист скоро до Вас замандрує, бо дорога далека-далека. Вам може і не доведеться цього листа читати. Але ми пишемо, нехай вітер хоч донесе до Вас наші слова, бо ми хочемо розказати Вам про нашу Гуцульщину та дещо про себе самих.

Гуцульщина — це частина гір, наших гір — Карпат. О, які вони гарні! Стоять, піднявшись високо, аж до хмар, а внизу шумлять потоки і гуде Черемош.

Під горами та на узгір'ях стоять наші села. Тут кілька хат, там кілька, а багато й одинцем. Хати наші усі з дерева. Стіни зроблені зі смерекових пнів, уложених поземо, а в углах зарублені. Дахи теж криті деревом — маленькими дощечками-гонтами. З дерева у нас і церкви. Правда, зараз будують в нас вже й кам'яні доми.

Минулого тижня ми ходили в полонину. Був гарний ранок. Сонце щойно зійшло, коли ми вибиралися в дорогу. Спершу було нам легко йти, бо плай (стежка) стелився рівно, але опісля він став підійматися вгору. Ми ввійшли у ліс. В лісі було повно руху. Щебетали різні пташки і шуміли смереки. Ми підіймалися все вище й вище, Дорогою зустріли потічок, а що не було кладки, ми перескаку-

Гуцульська оселя під Писанем Каменем коло Косова, де відбувалися колись зустрічі українських пластунів.

вали його, бо був неширокий. Стежка вела на другу сторону гори. Внизу Черемош виблискував срібною лентою. Ми пройшли ліс. Тут почалася полонина. Це лука, поросла буйною, запашною травою. З одного боку полонини стояла колиба, дерев'яна хата, що в ній пастухи відбирають молоко від овець та коров, щоб вироблювати з нього масло, сир, гусянку (рід квасного молока), вурду (варена сметана з овечого молока), жентицю (сироватка з овечого молока) та бриндзю.

Тут ціліське літо горить ватра, розпалюють її весною, коли тільки починають зганяти худобу з сіл на полонини. Тоді добувають живого вогню та ним підпалюють ватру. Той, що пильнує ватри, називається „спузар“. А „ватаг“ — це найстарший поміж пастухами. Він дав нам по кусникові сира та по горнятку молока. Ми, втомлені дорогою, смачно заїдали.

Нараз десь здалеку донісся до нас протяжний і тужливий звук. Це трембіта тужно грала. Щось сталося лихого, бо лиш тоді вона грає! — сказав ватаг. Трембіта (бо може ви не чули!?) це довга на два метри труба із дерева, обвиненого березовою корою, вужча на тому кінці, що його при гранні прикладається до уст.

Почало смеркатися. Ми рішили заночувати на полонині. Вівчарі позаганяли худобу до загороди, що побіч колиби. Окремо корови, окремо вівці. Самі повечеряли та посідали біля огню. Один із них вийняв сопілку (це така дерев'яна трубка із шости дірками) і почав грати. О, як він гарно грав! Потім всі співали пісні поважні, то знов веселі коломийки. Потому розказували про Довбуша, гуцульського опришка, що то помагав бідним, а злих карав, і про Чугайстра-чарівника, і про мавок і багато, багато іншого. Ми сиділи та слухали, задивившись у вогонь, а ліс таємничо шумів.

Другого дня ми подякували ватагові та пастухам за гостину та поверталися домів разом із одним пастухом, що проводив нас, би ми верталися іншою дорогою. Здалека бачили ми гору Піп Іван.

— На цій горі є метеорологічна станція, там досліджують погоду — сказав наш провідник.

Далі ми прийшли до Буркута, де є джерело з мінеральною водою.

Дорогою ми зустріли весілля. Всі на конях і молодий, і молода, і дружки і гості. Під гору їхав візок-кічка, запряжений одним конем. Кічка має лиш два колеса а ззаду дручок, що гальмує. Коники наші маленькі, їх називають „гуцулики“.

— Ось глянь, там Говірля! — сказав наш провідник. Справді — вершок гори зливався зі синявою неба...

Багато, багато можна б ще писати про наші гори Карпати, а осо-

Гуцульське весілля в селі Дора над рікою Прут

бливо про найвищу її частину — Черногору... Але хіба ж можна це все помістити у такому короткому листі?

Ми ходимо у школу, але школа ця нам не подобається. Хоч навчають там українською мовою, але дух у ній большевицький, не український.

Дід Осип розказував нам, що колись тут до нас у гори приїздили пластові новаки у табори. Дід там був і бачив їх. Ми не можемо до такого табору поїхати, бо большевики таких таборів не дозволяють. А хочеться нам поїхати, дуже хочеться!

Ми ждемо тієї хвилини, коли ціла Україна, а з нею і наша Гуцульщина, стане вільною і Ви повернетесь із чужини і ми разом із Вами поїдемо на Остодор — до пластового табору. Чекаємо!

Бувайте здорові, Дорогі Друзі, і не забувайте за нас, а ми про Вас пам'ятаємо!

Шлемо Вам щирий привіт із нашої Гуцульщини!

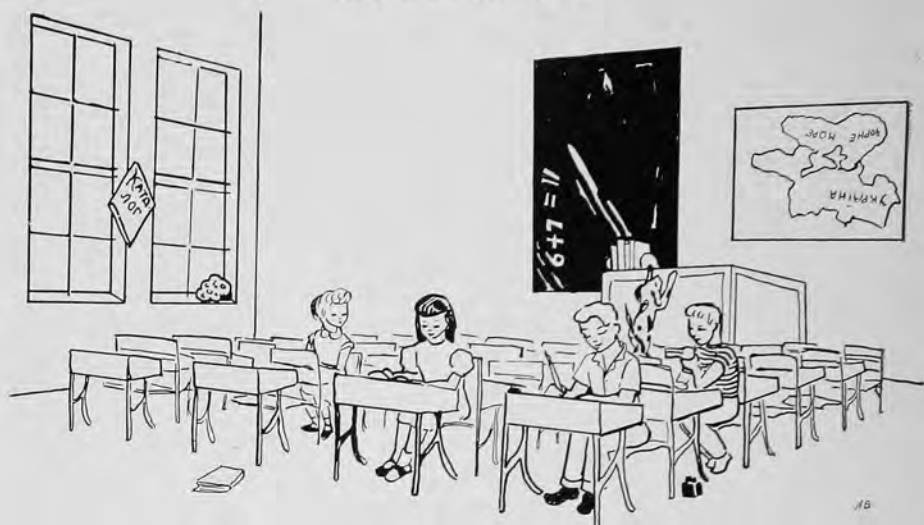
Ваші

Марічка, Ксеня, Анна, Михайло, Микола, Іван...

**ЧИ ВИ ВЖЕ ВІДНОВИЛИ ПЕРЕДПЛАТУ НА „ГОТУЙСЬ”
НА ЦЕЙ ШКІЛЬНИЙ РІК!?**

ЩО ТУТ НЕ ТАК?

Сьогодні починається наука і деякі діти вже прийшли у школу. Та погляньте на класу, чи тут усе в порядку? Коли ж ні, то напишіть зараз же до редакції „Готуйсь”, що тут треба поправити, поки ще не пізно, бо ось незабаром задзвонить дзвінок на лекцію!

ДЛЯ НАШИХ НАЙМЕНШИХ

Раз пан Заяць Заяченко
Погідного ранку,
Зайшов собі в лан капусти
Та й сів до сніданку.

Сів вигідно, свіже листя
На таріль вкладає,
Зручно на вилки встромляє,
Смачно заїдає.

Аж напроти — хто надходить?
Курочка Орися!
— Дєбрий день вам! — Чом так
[рано?
— Вийшла перейтися!

— Пане Заяць! Вам десь певно
Хробачки смакують!
— Фе, я їв би тую погань?
Чи пані жартують?

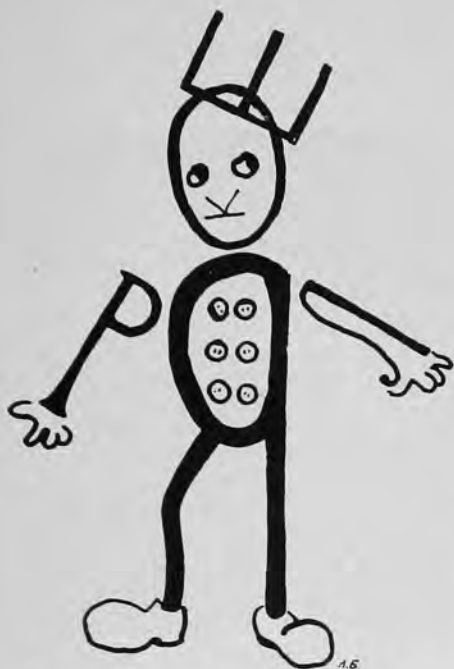
— А чи краще, — каже Курка
До сварки готова, —
Їсти хабаззя зелене,
Мов яка корова?

— Моя пані — Заяць каже, —
В світі різні густі;
Вам все хробачки смакують,
Мені лист капусти!

(За „Світом Дитини”)

ПИШЬТЕ ДО „ГОТУЙСЬ”, ЯК ВИ ТАБОРУВАЛИ ЦЬОГО ЛІТА!

ШАРАДА.

Погляньте, читачі „Готуйсь”, який тут гарненький хлопчина! А коли схочете його ближче пізнати, пригляньтеся йому і зразу знатимете, хто він такий! А тоді не забудьте написати до „Готуйсь”, як же він вам „представився”!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”

Новацьке Гніздо „Лісове Царство в Едмонтоні, чорез ст. пл.	
І. Стадника	15.— д
206 Відділ „Провидіння”, Нью Йорк	25.— д
„Соловейки” Гартфорд, новацький заробіток з Пл. Тижня Пластуна на передплату „Готуйсь” для новачок у Німеччині	2.— д
Бемко Таня, новачка 24. Гнізда УПН-ок в Ньюарку, Н. Дж.	1.— д
Пл. сен. Денис Беднарський, Ньюарк	10.— д

Перше й друге —
Так буває в нічку темну.
Друге і четверте —
Має лис підземну,
Третє і четверте —
Аж до хмар сягає,
Цю Карпат частину
Кожний з вас вгадає!

Отака загадка, як бачите тут, називається „шарада”. Ціла штука в тому, що „перше”, „друге”, „третє”; „четверте” це склади. Що таке „склад” — знаєте напевно зі Школи Українознавства, а коли не знаєте, то спитайте Сестричку, Братчика чи ваших Батьків. Так отже це слово, що його маємо вгадати, має чотири склади. Які ж вони? Перше і друге-в темну нічку на дворі буде **чор-но**. Правда? А друге і четверте — чи це не **но-ра**, що її має лис під землею?

Отже вже маємо „чорно”, потім ще одного складу не достає, а четвертий склад: „ра”. А те, що сягає аж до хмар, а кінчається на „ра” — то — не важко догадатися — це „гора”. А ціле слово — зложіть його собі самі — це вже дуже легко!

Запам'ятайте добре, як розв'язувати шаради, бо тепер „Готуйсь” буде їх вам друкувати у чергових числах, щоб ви вміли їх розв'язувати вже без „помочі”!

**ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ”
ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.**

НОВАЧКА ОКСАНА

Новачка Оксана живе з батьками в Австрії. Там дуже гарно, а місто Іннсбрук, де вона живе, положене під самими височезними горами Альпами. Оксана збирається на новацький табір у Німеччину (багато українських ді-

**Новачка Оксана
з Іннсбрука в Австрії**

тей з Австрії туди поїде). Покищо одягається в новацький однострій, коли йде працювати у своєму городчику, щоб її боялися хрущі, яких цього року дуже багато. Оксанка їх вилловлює та годує ними курей, але їх так багато, що все ще роблять шкоду, об'їдають дерева.

Оксанка широко вітає всіх читачів „Готуйсь”, бо сама радо читає.
Квітень 1955.

**„Ми теж були на стійці!”
(Новачки Уляна Самоверська
й Віра Гошовська в таборі
„Ненаситець”, Аргентина 1955)
Фото: ст. пл. Д. Пенцак**

**„Ідемо в мандрівку”
(Новачки з Трентону, Н. Дж.,
ЗДА, із своїми братчиками)**

НОВАЧКИ У МЕЛЬБОРНІ

Новачки у Мельборні — Австралія, мають теж своє гніздо, що називається „Приятелі природи”. Їх сестричка гніздова на-

зивається Оксана. У травні вони мали свій „Пластовий Тиждень”. Розпочали цей тиждень пластовим фестином. Під час тижня повторювали ще раз виставку „Коза-Дереза”, що її приготували були вже давніше. Кожний рій переводив також новацькі заробітки. Під кінець цього тижня була святкована ватра. На жаль — вона мусіла відбутися у домівці, (тому й була штучною), бо у травні в Австралії вже осінь і погода була дуже погана!

„Приятелі Природи” мають свою пісеньку, що її співають на мелодію пісні: „Як з Бережан до кадри”. Ось послухайте:

Як весело минає час
В Гнізді новацькому у нас!
Вчимося, бавимось всі враз,
Як весело минає час!

В Новацтві тут вчимося ми
Йти до спільної Мети,

Друг-другові допомагать,
І все що рідне, шанувать!
Ходіть же, діти, в гурт до нас,
Учимося, граймося, поки час!
Скріпляймо лави новачат,
Ростім на пластових орят!

„Ми вже стали юнаками!”
(Рій новаків „Тигри, що стали юнаками в таборі „Ненаситець”, Аргентина 1955)

Фото: ст. пл. Д. Пенцак

„Це велика мить!”
(Новак Ігор Томків з Торонта здобуває у грі польський прапорець)

ПРОГУЛЬКА „РОГАТИХ ОЛЕНІВ”

Новак Ігор Томків, із роя „Рогаті Олені” з Торонто, Канада, пише:

Дорогий „Готуйсь”!

Я хочу Тобі розказати про нашу ройову прогульку, що пройшла нам дуже весело. Раннім ранком вибралися ми до Гай-парку. При гарній погоді ми зробили спільну світлину, а зробили її на початку, бо в нашій цілоденній програмі мали відбутися різні гри, як також війна з поляками. Отже могли бути інваліди, а до світлин все краще ставати цілим.

Опісля ми почали готуватися до бою. Мені припала честь бути у козацькому таборі і я не посоромив козацького роду, здобуваючи польський прапор. Після цього ми мали обід та відпочинок, а потім підготовлялися до

другої проби. Може ще були б що грались, але перешкодив дощ.

*

**„Орлине Гніздо” на варті
(Українські новачки з Західної
Німеччини у своєму таборі)**

**„Пішли в поле жінці жати!”
(Гра новачок у пл. доміві
в Джерзі Сіті, ЗДА)**

Добрі розгадки загадок із „Готуйсь” прислали (із числа за місяць травень): Аня Мостович із Люїсвіл, ЗДА, Владзя та Іруся Гнатюк із Савт Бенд, ЗДА, Павло Ройко із роя „Володимировичі” у Торонто, Канада, Оксана Бачинська із роя „Дзвіночки” у Когоз, ЗДА.

Пригадуємо, що хто добре розв'яже всі загадки із „Готуйсь” за квітень-травень-червень, дістане книжечку в нагороду. Покищо ще не подаємо розв'язок загадок, щоб ще більше читачів могло їх надіслати!

Рисунки до цього числа виконали:

Едвард Козак, Ніна Мудрик-Мриц, Леся Бакович, Богдан Тигла.

ХТО ЦЕ?

Пара гострих ушок --
Шовковий козушок,
великі очі —
(Мишку знайти хоч!),
Ще й забутий розтик...
Хто це? Друг наш .....

„НОТУJS” — Magazin
for Ukrainian Children
Published by „Molode Zyttya”, Inc.
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом ст. пл.
Лесі Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.
PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
Нью Йорк.

НАШ ДОДАТОК: НОВАЦЬКА ГРА

(Див. стор. 16)

Минулого року приносив Вам „Готуйсь” щомісяця нові витинанки, що їх рисували для Вас сестричка Ніна та братчик Богдан. Ви могли розмальовувати та витинати то українське село, то вертеп на Різдво, то українських воєнків від найдавніших, від княжих дружинників, аж до сьгоднішніх — до воєнків Української Повстанської Армії.

А цього року дамо Вам грультерійку. Щомісяця, у кожному числі „Готуйсь” приходитиме до Вас дві такі таблички. Одна окрема друга на 16-ій сторінці. Бачите: на одній та на другій — однакові образочки так воно й повинно бути! Бо одну табличку треба залишити цілою, а другу порозтинати на окремі образочки. Тільки бережіть їх добре, щоб не бракувало ніодного, коли вже матимете повну льотерійку! А можете починати нею гратися вже тоді, коли матимете такі дві-три таблички! А коли будуть щомісяця доходити нові, то все краще буде гратися в цю льотерійку.

Тоді кожне із Вас візьме „Готуйсь” із табличкою, а порозтинані образки перемішаєте та розкладете лицем до стола, щоб образків не було видно. Тоді кожний за чергою витягає по одному образкові, сам дивиться на нього, але іншим не показує, тільки каже, що на ньому намальоване. А той, що має на своїй табличці такий об-

разок — каже, що має його, а тоді дістає образок та закриває ним такий сам на своїй табличці. Коли ж хтось має такий образок, як хтось витягнув, але не зголо-ситься, бо не знав, що це таке, тоді цей образок знов замішується поміж інші і він чекає, аж хтось його другий раз витягне.

Виграє той, хто найшвидше закриє цілу свою табличку образками.

А щоб забава була ще краща-можете собі образки розмальювати красками, тільки треба це робити дуже обережно й старанно!

На першій табличці, що її дістаєте із цим числом, маєте такі предмети (від ліва до права):

Перший ряд:

- 1) Український прапор
- 2) Ройовий прапорець
- 3) Козацький стяг

Другий ряд:

- 1) Піч
- 2) Мисник з посудом
- 3) Гетьманська булава

Третій ряд:

- 1) Свята ікона з рушником
- 2) Бандура
- 3) Криниця з журавлем

Четвертий ряд:

- 1) Соняшник
- 2) Колосок збіжжя
- 3) Віз із сіном

Чи знаєте, до чого ці всі предмети служать? Коли не знаєте напевно, спитайте старших!

Так отже-веселої вам забави!

НОВАЦЬКА ГРА

(Див. стор. 15)

